

DOI: <https://doi.org/10.32782/city-development.2026.1-27>

УДК 330

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД УПРАВЛІННЯ ПРОЕКТАМИ РОЗВИТКУ ЗЕЛЕНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ МІСТА ТА ОСОБЛИВОСТІ ЙОГО ВПРОВАДЖЕННЯ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

Хілуха Оксана Анатоліївнакандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри економіки

Луцький національний технічний університет

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1228-7171>

Анотація. У статті досліджено концептуальні засади проектів розвитку зеленої інфраструктури міста як екологічної складової його сталості. Обґрунтовано актуальність їх впровадження для підвищення якості життя громади. У статті узагальнено європейський досвід управління проектами розвитку зеленої інфраструктури міста та визначено можливості впровадження таких проектів в Україні. Проаналізовано основні компоненти зеленої інфраструктури: зелене будівництво, низьковуглецева діяльність, циркулярна економічна діяльність, просторове планування суцільного озеленення території міста. Визначено організаційні напрями реалізації проектів створення та підтримки зеленої інфраструктури та її соціально-економічні й екологічні переваги. Обґрунтовано потребу формування суцільної зеленої структури міста з розвиненою економікою та інфраструктурою, нейтральним впливом на зміну клімату.

Ключові слова: зелена інфраструктура; сталий розвиток; управління проектами; зелена економіка; низьковуглецева діяльність; просторове планування; циркулярна економіка.

Актуальність проблеми. Управління проектами розвитку зеленої інфраструктури поєднує в собі екологічні, економічні та соціальні складові. Впровадження таких проектів сприяє підвищенню якості життя населення через формування рекреаційних зон, підвищення довголіття та комфорту проживання його мешканців, а також зростання економічної ефективності за рахунок енергоощадності зелених технологій.

Європейські країни активно впроваджують проекти розвитку зеленої інфраструктури міста актуалізуючи їх у містобудівних планах, енергетиці, транспорті та циркулярній економіці. Аналіз цього досвіду дозволяє визначити ефективні практики та інструменти, які можуть бути адаптовані до українських умов, з урахуванням місцевих природно-кліматичних особливостей, економічного потенціалу та соціальних потреб.

Наукове обґрунтування та адаптація такого зарубіжного досвіду дозволить забезпечити системність у плануванні, поєднанні природної та економічної системи міста, а також інтегрує впровадження зелених технологій у різні види економічної діяльності та його інфраструктуру.

Впровадження проектів зеленої інфраструктури міста сприятиме створенню додаткових

робочих місць у сфері «зеленої» економіки, підвищенню його туристичної та рекреаційної привабливості, зниженню витрат на енергію та покращенню екологічної безпеки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженням розвитку зеленої економіки присвячені праці багатьох вітчизняних вчених. Бережна Ю.С. дослідила сутність і передумови формування концепції «зеленої економіки», а також проаналізовано специфіку її впровадження в державах Східного партнерства [1].

Біла С. О. визначила теоретичні і методологічні аспекти «зеленої економіки». Проаналізувала можливості застосування потенціалу «зеленої економіки» для формування локальних та регіональних центрів зростання й економічних ареалів. Крім того, у дослідженні окреслено стратегічні напрямки комплексних реформ на регіональному рівні, спрямованих на розвиток «зеленої економіки» [2].

У роботі Горянська Т. В. проаналізувала концепцію «зеленої економіки» та обґрунтовано її актуальність у сучасних умовах глобалізації. Запровадження принципів «зеленої економіки» дозволяє комплексно вирішувати соціальні, фінансові, енергетичні, кліматичні та інші про-

© Хілуха О. А., 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

блеми, сприяючи не лише кількісному, а й якісному розвитку та реальному покращенню життя суспільства. Виявлено як позитивні, так і негативні наслідки впливу «зеленої економіки» на міжнародну торгівлю. Перехід до цієї економічної моделі може забезпечити економічні вигоди для країн, що розвиваються, завдяки відкриттю нових експортних можливостей. [3].

У статті Гура А.О., Гуцан Т.Г. проаналізовано сутність зеленої економіки та виділено її три основні складові: економічну, соціальну та екологічну. Аргументовано важливість розвитку зеленої економіки саме в Україні, підкреслюючи пріоритетність екологічного напрямку для забезпечення сталого розвитку. Серед ключових шляхів реалізації зеленої економіки в країні визначено: ефективне використання природно-ресурсного потенціалу, диверсифікацію джерел енергії, охорону навколишнього середовища та сільськогосподарської продукції, модернізацію житлово-комунального господарства, розвиток органічного виробництва та формування екологічної свідомості населення [4].

У статті Марчук Л.П. проаналізовано сутність та ключові принципи «зеленої економіки», окремо висвітлено суперечності, що виникають під час її становлення. Також визначено перспективи розвитку «зеленого бізнесу» як однієї з основних форм реалізації ідей «зеленої економіки» [5].

У статті Орлової Н. С. обґрунтовано необхідність інтеграції принципів сталого розвитку у державну стратегію України, регіональні програми та стратегії українських компаній для підвищення їхньої конкурентоспроможності, зокрема щодо збереження навколишнього середовища та мінімізації екологічних ризиків. Показано, що охорона природного середовища, раціональне використання ресурсів і забезпечення екологічної безпеки є ключовими умовами сталого економічного та соціального розвитку країни [6].

Перга Т. дослідив потенціал «зеленої економіки» у вирішенні проблеми безробіття та антикризові властивості її складових. У дослідженнях визначено перспективи та виклики, пов'язані зі створенням зелених робочих місць, а також проаналізовано ситуацію в Україні в цьому контексті [7].

Сааджан І. А. дослідив що в умовах дефіциту бюджетних ресурсів особливої уваги потребує вирішення проблем екологічної безпеки на основі методів і принципів «зеленої економіки». Розвиток ринкових механізмів у забезпеченні екологічної безпеки розглядається як актуальний напрям, що сприяє створенню «зелених» робочих місць. Це, у свою чергу, підтримує реалізацію Стратегії національної екологічної політики України та вирішує широке коло екологічних проблем [8].

У статті Синякевич І. М. розглянуто сутність «зеленої економіки» та її роль у подоланні глобальних екологічних загроз, спричинених антропогенною діяльністю та порушенням планетарних меж. «Зелена економіка» виступає інструментом формування стійкої постринкової економічної системи, що передбачає балансування викидів парникових газів, використання відновлюваних ресурсів, збереження біорізноманіття та підвищення продуктивності екосистем [9].

Солошич І. О., Підліснюк В. В. дослідили трансформацію економічної системи України з моменту здобуття незалежності та підкреслили значення екологізації цього процесу. У статті обґрунтовано необхідність економічного зростання, демократизації суспільного життя та раціонального використання природних ресурсів як основи подальшого розвитку країни [10].

Мета статті полягає в узагальненні європейського досвіду впровадження проектів створення та підтримки зеленої інфраструктури міста та на його основі визначенні організаційно-управлінських і просторово-планувальних механізмів адаптації цієї концепції до умов українських міст з метою підвищення екологічної, соціальної та економічної ефективності їх функціонування.

Результати дослідження. Європейські країни проводять активну роботу на всіх рівнях щодо екологізації своєї політики. Їх передовий досвід сприяє сталому розвитку та приносить надприбутки від такої діяльності. Зокрема, за останні десятиліття Європейські країни стали одними з провідних зелених держав світу за розвитком і впровадженням відновлюваної енергетики, а також лідером на ринках «зелених» технологій. При цьому їх «зелена» політика враховує інтереси як економіки, так і охорони довкілля. Країнами накопичено значний досвід щодо розвитку і впровадження концепції «зеленої» інфраструктури, у тому числі на рівні міст.

«Зелена» (green), або, як її в ряді зарубіжних публікацій називають, «синьо-зелена» інфраструктура (blue and green infrastructure) являє собою мережу об'єктів, що забезпечують «компоненти» для вирішення міських і кліматичних проблем, при цьому обов'язковою умовою є виконання принципу «поєднання будівництва і природи» (building with nature) [11].

До складу таких головних компонентів входять: управління якістю води, покращення якості повітря, заходи з адаптації до змін клімату, стабільне виробництво екологічно чистої енергії, усунення втрат тепла, будівництво енергоощадних споруд, підвищення біорізноманіття, виробництво екологічно чистих продуктів харчування, забезпечення екологічно збалансованого використання водних ресурсів і ґрунтів [12]. Зелена інфраструктура також слугує екологічною осно-

вою для соціальної, економічної та політичної безпеки, підвищуючи якість життя жителів шляхом зростання їхнього довголіття, забезпечення рекреаційної та культурно-естетичної цінності.

Аналізу цієї концепції та вивченню її впровадження в містобудівні програми розвитку міст присвячено значну кількість зарубіжних досліджень. Останнім часом активно розробляється це питання і в нашій державі, однак недостатньо аналізуються вигоди, які отримує місто від впровадження певних елементів зеленої інфраструктури в дослідженнях на прикладі різних секторів економіки залежно від належності до того чи іншого компонента міста (навколишнє природне середовище, природно-технічні системи, здоров'я і якість життя міського населення тощо).

Відповідно до концепції «зеленої» інфраструктури для моделі «зеленого» міста характерною є мінімізація негативного антропогенного впливу на довкілля в межах сталого розвитку території. Цієї мети можна досягти завдяки комплексній екологічній політиці, що включає не лише окремі природоохоронні заходи, а й екологізацію всіх елементів міської інфраструктури та, особливо, впровадження екологічного мислення і способу життя серед мешканців [13].

Екологічна інфраструктура, на думку вітчизняних авторів є комплексом споруд, підприємств, установ, мереж і технологічних систем, що забезпечують умови середовища життя людини. До цього комплексу входять як елементи традиційної соціальної та виробничої інфраструктури так і сукупність особливо охоронюваних природних територій, зелені зони, паркові та захисні ліси, пам'ятки природи й інші об'єкти [14]. Екологічна інфраструктура охоплює всю сукупність екосистем природного та штучного походження в межах того чи іншого ландшафту, які виконують природоохоронні функції.

Згідно з визначенням авторів екосистеми як елементи зеленої інфраструктури забезпечують міське середовище та населення, що проживає в його межах, природними благами очищення повітря шляхом насадження дерев, фільтрація води, прогнозування природних явищ, включаючи повені та штормові ситуації, а також підтримання біорізноманіття й стійкості ґрунтової живності тощо [6,8, 11].

Узагальнюючи найбільш відомі у світовій літературі праці з цієї тематики, можна виокремити такі основні елементи зеленої інфраструктури:

– зелене будівництво: із низькою часткою енергоспоживання (нижчою на 20–25 %) і викидів у довкілля (нижчими на 5–10 %, ніж зазвичай). У процес експлуатації таких будівель впроваджується ресурсозберігаюче обладнання (світлодіодне освітлення, «розумні» системи

управління освітленням. В основі лежить підхід "3R = Reduce + Reuse + Recycle" («скорочення споживання, повторне використання та переробка»).

– зелений транспорт: впровадження альтернативних транспортних засобів, таких як електроавтобуси та електроавтомобілі. Також розвинена мережа прокату електромобілів (екокарів) і система розрахована на спільне використання одного автомобіля кількома власниками, що знижує рівень навантаження на довкілля; масова переорієнтація на велотранспорт, у тому числі активний розвиток мережі велодоріжок, велопарковок, спільних систем користування велосипедами тощо;

– циркулярна економічна діяльність, де ресурси постійно циркулюють, і ґрунтується на принципі багаторазового використання матеріалів і енергії в межах технологічного циклу. Її сутність полягає в організації таких процесів, за яких усі продукти виробництва повертаються у виробничу систему як вторинна сировина або використовуються в суміжних процесах. Таким чином забезпечується максимальна ефективність використання ресурсів і мінімізація втрат первинної сировини. В основі такого підходу лежить моделювання виробничої діяльності за аналогією до природних процесів, де речовини перебувають у безперервному кругообігу.

– зелені транспортні маршрути та екологічні коридори, які завдяки зеленим насадженням створюють особливий мікроклімат, підтримують довголіття та добробут людей, а також формують у мешканців особливе ставлення до міста (відчуття місця, ідентифікація з місцем проживання тощо). До цих елементів належать зелений пояс та зелені «капіляри» з озелененням дахів міської забудови та створення вертикальних садів.

Аналіз досліджень щодо впровадження концепції зеленої інфраструктури в містобудівні плани розвитку міст, а також екологічних заходів, що здійснюються урядовими та неурядовими природоохоронними організаціями, дозволив виявити певні особливості.

На сьогодні існує чотири основні напрями діяльності у сфері зеленої інфраструктури, які забезпечують ефективну організаційну основу на міському рівні:

– управління повторним використанням продуктів виробництва. Управління повторним використанням продуктів виробництва є системою дій, що включає збирання, сортування, ремонт або переробку продуктів виробництва (пакування, електроніка, матеріали) для їхнього повернення у виробничий цикл, зменшуючи негативний вплив на довкілля та мінімізуючи використання первинних ресурсів, що є ключовим елементом циркулярної економіки;

– низьковуглецева діяльність, покликана стимулювати відмову від використання приватних автомобілів у поєднанні з заохоченням безмотоного або ефективного громадського транспорту та створенням інфраструктури для використання альтернативних видів енергії;

– екологізація енергетичної інфраструктури міста, що стимулює природокористувачів розширювати використання відновлюваних джерел енергії (сонячні батареї, вітрові електростанції в приміській зоні), впроваджувати енергоефективні технології та «розумні» електросистеми, а також будувати кліматично нейтральні будівлі;

– різні підходи до міського озеленення — насамперед методи скорочення та запобігання «розповзанню» міст зі збереженням і розширенням відкритих зелених зон, що компенсують ефект «теплого острова» (наприклад, вертикальне озеленення, озеленення дахів тощо).

В основі системи екологічної інфраструктури досліджуваних міст лежить виконання таких завдань:

– підтримання екологічного балансу території за умови раціонального використання як природних ресурсів, так і екосистемних послуг;

– управління природними процесами на основі обліку та аналізу екосистемних послуг;

– забезпечення сталого розвитку міського середовища й умов, сприятливих для проживання людини;

– розроблення та активне впровадження науково-освітніх і виховних програм з метою екологізації свідомості населення міст.

Велике значення має територіально-просторове планування, яке є стрижневим елементом заходів з адаптації та пом'якшення негативного техногенного впливу в розглянутих містах. Зокрема, у програмах розвитку міст значна увага приділяється таким чинникам планування, як організація міського простору, забезпечення належних умов для функціонування громадського транспорту та інтегрованих систем міського тепло- й електропостачання.

На основі добре розвинених інструментів міського територіального планування здійснюється виявлення зон підвищеного ризику та розроблення територіально-просторових стратегій захисту міської інфраструктури. На основі міського планування й просторової стратегії забезпечення кліматичної нейтральності в Європейських містах були створені та впроваджені комплексні програми з насадження і озелення зон де раніше були забудови. В Україні існує думка, що формування екологічної інфраструктури — це насамперед планувальна й містобудівна проблема. У низці публікацій неодноразово зазначається, що, на відміну від інших завдань, для вирішення яких потрібні зусилля широкого кола фахівців, тут про-

відна роль належить планувальникам і архітекторам, оскільки головною проблемою є формування безперервної структури всього міського простору.

Зелена інфраструктура потребує комплексного підходу та об'єднання знань і зусиль не лише планувальників і архітекторів, а й екологів, економістів, управлінців і політиків. Розв'язанню цього завдання в умовах сучасного великого міста перешкоджають усталені підходи в містобудівній політиці. Нині активно розвиваються переважно інженерна та транспортна інфраструктури міста. Ці системи перешкоджають формуванню безперервної екологічної інфраструктури та формують «острівці природи», а не суцільний природний сад.

Тому саме від спільних зусиль планувальників-містобудівників, екологів і управлінців значною мірою залежить розв'язання цього складного й важливого для екологізації міста завдання: як пов'язати природний і транспортний каркас. Тобто можливим є існування транспортної інфраструктури, яка рухається по газону, не завдаючи йому ніякої шкоди та створюючи ефект «м'якої їзди». За такої умови стане можливим формування природного каркаса у просторі всього міста.

На сьогодні питання формування єдиної концепції екологічної інфраструктури та, особливо, її впровадження в практику розвитку міст є надзвичайно актуальним. У зв'язку з цим розвиток концепції екологічної інфраструктури та її практичне впровадження з метою досягнення статусу «зелене місто» є особливо важливими.

Активні кроки в цьому напрямі вже здійснюються. Частина принципів нової екологічної політики відображається у відповідних програмах департаментів екології та природокористування. Ці ініціативи підтримуються громадськими організаціями, які проводять тематичні засідання з обговорення основних напрямів розвитку «зеленої» інфраструктури українських міст.

Нова стратегія сталого розвитку міст України безумовно має враховувати досвід Європейських країн. Одним із перших кроків на шляху до створення зелених міст України має стати довгострокова стратегія модернізації будівель і комунальної інфраструктури з урахуванням європейських підходів, зокрема шляхом впровадження муніципальних енергетичних планів. Будівництво нових споруд із урахуванням сучасних європейських тенденцій сприятиме організації зелених будівель, зовнішні стіни яких покриті зеленими рослинами. На сьогодні існує досвід торговельних центрів, де зелений дах і стіни допомагають знизити витрати на електроенергію (опалення, кондиціонування приміщень) оскільки поглинають а не віддають тепло влітку.

Вирішення питання екологізації транспорту можливе за рахунок заохочення пересування

пішки та велосипедом, інтеграції відповідних положень у всі плани розвитку міського господарства та вдосконалення інфраструктури. Створення добре розвинутої мережі громадського транспорту, що використовує альтернативні джерела енергії, також здатне суттєво зменшити негативний вплив на довкілля.

Найважливішим є просування проєктів, спрямованих на впровадження зеленої інфраструктури в різних секторах економіки. Необхідна активна підтримка експериментальних проєктів різних типів для перевірки їх ефективності та можливості подальшого масштабування. При цьому особливу увагу слід приділити визначенню районів міста, які стануть пілотними майданчиками для розвитку елементів зеленої інфраструктури.

Попри широке поширення терміну «екологічна інфраструктура» у світовій науковій літературі останнього десятиліття, це поняття залишається недостатньо формалізованим, особливо в українській практиці, і використовується в різних інтерпретаціях. Узагальнення наявних трактувань дозволяє визначити зелену інфраструктуру як комплексну інтегровану систему, що ґрунтується на використанні, управлінні та підтриманні екосистемних послуг, які забезпечують численні взаємодоповнювальні екологічні функції, що підтримують сталий розвиток.

Висновки. На сьогодні накопичено значний світовий досвід отримання вигод від застосування зеленої інфраструктури в містобудівній практиці та створення на її основі зеленого міського середовища. Проведений у статті аналіз заходів із впровадження цієї концепції в Євро-

пейських містах демонструє, яким чином у масштабах міста зелена інфраструктура забезпечує вирішення низки екологічних проблем і підтримує його сталий розвиток.

Зелена інфраструктура більше не є суто теоретичною розробкою, а може бути застосована на практиці, виступаючи економічно ефективним і сталим підходом до розв'язання екологічних та соціально-економічних проблем міста, забезпечуючи численні переваги як для навколишнього природного середовища, так і для суспільства в цілому.

Нині в окремих містах України вже здійснюється активне впровадження цієї концепції. У межах реалізації міських програм проводяться роботи з озеленення та благоустрою територій із використанням підходів, закладених у концепції «зеленої» інфраструктури (розширення зелених зон і коридорів, оновлення систем поливу, дорожно-стежкової мережі та інфраструктури, зокрема дитячих і спортивних майданчиків, скейт-парків, велодоріжок тощо). Водночас існує низка ключових питань, що потребують невідкладного вирішення, зокрема розвиток належної технічної інфраструктури та облаштування рекреаційних об'єктів у межах міста з урахуванням природно-кліматичних і ґрунтових умов.

Вивчення впровадження концепції зеленої інфраструктури на прикладі європейських міст засвідчило, що екологічний спосіб життя, зелена економіка і зелене місто поєднує гармонійне співіснування з природою, мінімізує споживання вичерпних ресурсів та забезпечує економічну, екологічну та соціальну ефективність.

Бібліографічний список:

1. Бережна Ю.С. Зелена економіка в країнах східного партнерства. *Економічні науки. Серія : Економіка та менеджмент.* 2012. Вип. 9(2). С. 30–36. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecnem_2012_9\(2\)__6](http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecnem_2012_9(2)__6)
2. Біла С.О. «Зелена» економіка : стратегічний пріоритет реформ на регіональному рівні. *Економічний вісник університету.* 2014. Вип. 22(1). С. 127–133. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecvu_2014_22\(1\)__24](http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecvu_2014_22(1)__24)
3. Горянська Т.В. «Зелена економіка» як чинник розвитку зовнішньоторговельних відносин. *Економічний вісник Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут».* 2014. № 11. С. 67–71. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/evntukpi_2014_11_13
4. Гура А.О., Гуцан Т.Г. Зелена економіка : сутність, чинники та перспективи розвитку в Україні. *Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди. Серія : Економіка.* 2017. Вип. 17. С. 42–52. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/znpkhnpu_eko_2017_17_7
5. Марчук Л.П. «Зелена» економіка : суперечності та перспективи розвитку. *Вісник аграрної науки Причорномор'я.* 2014. Вип. 1. С. 34–41. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vanp_2014_1_7
6. Орлова Н.С. Зелена економіка в умовах сталого розвитку України. *Менеджер.* 2015. № 1. С. 45–50. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzhm_2015_1_9
7. Перга Т. Зелена економіка як механізм подолання безробіття : утопія чи реальність? *Політичний менеджмент.* 2012. № 3. С. 92–101. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/PoMe_2012_3_12
8. Сааджан І.А., Дейнеко А.М. Екологічна безпека та «зелена економіка» у регіональному вимірі. *Економічні інновації.* 2013. Вип. 53. С. 213–220. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecinn_2013_53_24
9. Синякевич І.М. «Зелена» економіка на шляху творення постринкової економічної системи. *Наукові праці Лісівничої академії наук України.* 2016. Вип. 14. С. 278–282. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nplanu_2016_14_42
10. Солошич І.О., Підліснюк В.В. «Зелена економіка» в контексті забезпечення переходу України до сталого розвитку. *Наукові доповіді Національного університету біоресурсів і природокористування України.* 2013. № 6. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nd_2013_6_3

11. Стадник М.Є. «Зелена економіка» – основа зміцнення національної безпеки країни. *Науковий вісник Львівського національного університету ветеринарної медицини та біотехнологій імені Гжицького*. 2013. Т. 15. № 1(5). С. 214–217. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvlnu_2013_15_1\(5\)_32](http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvlnu_2013_15_1(5)_32)
12. Студінська Г.Я. «Зелена економіка» як базовий чинник формування позитивного іміджу країни. *Збалансоване природокористування*. 2015. № 1. С. 21–25. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Zp_2015_1_6
13. Тарасенко Д.Л. Сталій розвиток і «зелена» економіка : політика ЄС. *Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля*. 2017. № 10. С. 111–115. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VSUNU_2017_10_24
14. Чмир О.С., Захаркевич Н.П. «Зелена» економіка : сутність, цілі та базові принципи. *Економічний вісник Донбасу*. 2013. № 3. С. 54–62. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecvd_2013_3_11

References:

1. Berezna Yu.S. (2012) Zelena ekonomika v krainakh skhidnoho partnerstva [Green Economy in the Eastern Partnership Countries]. *Ekonomichni nauky. Serii: Ekonomika ta menedzhment – Economic Sciences. Series: Economics and Management*, vol. 9(2), pp. 30–36. Available at: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecnem_2012_9\(2\)_6](http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecnem_2012_9(2)_6)
2. Bila S.O. (2014) "Zelena" ekonomika: stratehichnyi priorytet reform na rehionalnomu rivni ["Green" Economy: Strategic Priority of Reforms at the Regional Level]. *Ekonomichniy visnyk universytetu – Economic Bulletin of the University*, vol. 22(1), pp. 127–133. Available at: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecvu_2014_22\(1\)_24](http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecvu_2014_22(1)_24)
3. Horianska T.V. (2014) "Zelena ekonomika" yak chynnyk rozvytku zovnishnotorhovelynykh vidnosyn ["Green Economy" as a Factor in the Development of Foreign Trade Relations]. *Ekonomichniy visnyk Natsionalnoho tekhnichnoho universytetu Ukrainy "Kyivskiy politekhnichnyi instytut" – Economic Bulletin of the National Technical University of Ukraine "Kyiv Polytechnic Institute"*, no. 11, pp. 67–71. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/evtukpi_2014_11_13
4. Hura A.O., Hutsan T.H. (2017) Zelena ekonomika: sutnist, chynnyky ta perspektyvy rozvytku v Ukraini [Green Economy: Essence, Factors and Prospects of Development in Ukraine]. *Zbirnyk naukovykh prats Kharkivskoho natsionalnoho pedahohichnoho universytetu imeni H.S. Skovorody. Serii: Ekonomika – Collection of Scientific Works of H.S. Skovoroda Kharkiv National Pedagogical University. Series: Economics*, vol. 17, pp. 42–52. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/znpkhnpu_eko_2017_17_7
5. Marchuk L.P. (2014) "Zelena" ekonomika: superechnosti ta perspektyvy rozvytku ["Green" Economy: Contradictions and Prospects for Development]. *Visnyk ahrarnoi nauky Prychornomia – Ukrainian Black Sea Region Agrarian Science*, vol. 1, pp. 34–41. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vanp_2014_1_7
6. Orlova N.S. (2015) Zelena ekonomika v umovakh staloho rozvytku Ukrainy [Green Economy under Conditions of Sustainable Development of Ukraine]. *Menedzher – Manager*, no. 1, pp. 45–50. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzhm_2015_1_9
7. Perha T. (2012) Zelena ekonomika yak mekhanizm podolannia bezrobittia: utopiia chy realist? [Green Economy as a Mechanism for Overcoming Unemployment: Utopia or Reality?]. *Politychnyi menedzhment – Political Management*, no. 3, pp. 92–101. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/PoMe_2012_3_12
8. Saadzhan I.A., Deineko A.M. (2013) Ekolohichna bezpeka ta "zelena ekonomika" u rehionalnomu vymiri [Environmental Security and "Green Economy" in the Regional Dimension]. *Ekonomichni innovatsii – Economic Innovations*, vol. 53, pp. 213–220. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecinn_2013_53_24
9. Syniakovych I.M. (2016) "Zelena" ekonomika na shliakhu tvorennia postrynkoï ekonomichnoi systemy ["Green" Economy on the Way to the Formation of a Post-Market Economic System]. *Naukovi pratsi Lisivnychoi akademii nauk Ukrainy – Scientific Works of the Forestry Academy of Sciences of Ukraine*, vol. 14, pp. 278–282. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nplanu_2016_14_42
10. Soloshych I.O., Pidlisniuk V.V. (2013) "Zelena ekonomika" v konteksti zabezpechennia perekhodu Ukrainy do staloho rozvytku ["Green Economy" in the Context of Ensuring Ukraine's Transition to Sustainable Development]. *Naukovi dopovidi Natsionalnoho universytetu bioresursiv i pryrodokorystuvannia Ukrainy – Scientific Reports of the National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine*, no. 6. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nd_2013_6_3
11. Stadnyk M.Ye. (2013) "Zelena ekonomika" – osnova zmitsnennia natsionalnoi bezpeky krainy ["Green Economy" as the Basis for Strengthening National Security of the Country]. *Naukovyi visnyk Lvivskoho natsionalnoho universytetu veterynarnoi medytsyny ta biotekhnologii imeni Gzhytskoho – Scientific Messenger of Lviv National University of Veterinary Medicine and Biotechnologies named after S.Z. Gzhytskyi*, vol. 15, no. 1(5), pp. 214–217. Available at: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvlnu_2013_15_1\(5\)_32](http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvlnu_2013_15_1(5)_32)
12. Studinska H.Ya. (2015) "Zelena ekonomika" yak bazovyi chynnyk formuvannia pozytyvnoho imidzhu krainy ["Green Economy" as a Basic Factor in Forming a Positive Image of the Country]. *Zbalansovane pryrodokorystuvannia – Balanced Nature Management*, no. 1, pp. 21–25. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Zp_2015_1_6
13. Tarasenko D.L. (2017) Stalyi rozvytok i "zelena" ekonomika: polityka Yes [Sustainable Development and "Green" Economy: EU Policy]. *Visnyk Skhidnoukrainskoho natsionalnoho universytetu imeni Volodymyra Dalia – Bulletin of Volodymyr Dahl East Ukrainian National University*, no. 10, pp. 111–115. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VSUNU_2017_10_24

14. Chmyr O.S., Zakharkevych N.P. (2013) "Zelena" ekonomika: sutnist, tsili ta bazovi pryntsypy ["Green" Economy: Essence, Goals and Basic Principles]. *Ekonomichnyi visnyk Donbasu – Economic Herald of the Donbas*, no. 3, pp. 54–62. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecvd_2013_3_11

FOREIGN EXPERIENCE IN MANAGING URBAN GREEN INFRASTRUCTURE DEVELOPMENT PROJECTS AND THE FEATURES OF ITS IMPLEMENTATION IN UKRAINE

Oksana Khilukha

PhD in Economics, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of Economics
Lutsk National Technical University

Summary. This article explores the conceptual foundations and management mechanisms of urban green infrastructure development projects, with a particular focus on European experience and its potential adaptation for sustainable urban development in Ukraine. Green (blue-green) infrastructure is defined as an integrated network of natural and semi-natural systems embedded within urban environments that improve air and water quality, mitigate climate change impacts, support biodiversity, enhance energy efficiency, and improve overall quality of life. It represents a strategic approach based on the principle of "building with nature," combining ecological solutions with urban planning and economic development. The study identifies the key structural components of green infrastructure, including green construction (energy-efficient buildings, green roofs, smart energy systems, and implementation of the 3R principle – reduce, reuse, recycle), low-carbon mobility (electric public transport, cycling infrastructure, and reduced reliance on private vehicles), circular economy practices (reuse of materials and waste as resources), and urban greening systems (parks, green belts, ecological corridors, and vertically integrated greenery). Together, these elements form a continuous ecological framework that enhances urban resilience and climate neutrality. The article substantiates the socio-economic and environmental importance of green infrastructure, emphasizing its contribution to public health improvement, reduction of energy costs, creation of green jobs, attraction of investment and tourism, and strengthening of ecological safety. European countries are analyzed as global leaders in integrating green infrastructure into urban planning, renewable energy deployment, sustainable transport systems, and municipal energy strategies. Their experience demonstrates that environmental responsibility can be effectively aligned with economic growth and technological innovation. Based on comparative analysis, the article proposes management and planning mechanisms for adapting European best practices to Ukrainian cities. Key priorities include long-term modernization of buildings and utilities, development of municipal energy plans, establishment of pilot green districts, implementation of integrated spatial planning approaches, and cross-sectoral cooperation among architects, ecologists, economists, and policymakers.

Keywords: green infrastructure; sustainable development; project management; green economy; low-carbon activities; urban planning; circular economy.

Дата надходження статті: 20.01.2026

Дата прийняття статті: 16.02.2026

Дата публікації статті: 09.03.2026